חתיכות 18 קאראט

אין לנו טיפאני, גם לא אחת אודרי הפבורן, שתעריץ אותה (אותו?) בארבע בבוקר. אנחנו מדינה צעירה וטהורה. לא מנחנת. שום אשה כאן לא תקבור את חייה בגלל ענק פיגינים, כמו העוזרת הקטנה של מופאסאן. כאן, משום־מה, הלקוחות היחידים לתכשיטים יקרי־ערך הם הגנבים.

אין כאן תודעה של יהלומים. אבל יהלומים יש, וצריך למכור אותם. מה עושים? אם ההר לא בא אל מוחמד, מוחמד בא אל ההר, סימון, רשת חנויות תכשיטים בבתי־מלון גדולים בארץ, החליטה להביא את הסחורה לקהל כל יום רביעי, בחמש, בלובי של דן. מוסיקה של טייפ לשעות בין־הערבים, תה, וסימפטיה של שלוש דוגמניות, המטיילות בין השולחנות. כניסה חופשית, אבל אסור לסרב למלצר כשהוא מזמין אותך ל„תה או קפה, בבקשה?"

ניבה, רחל ואלונה, כל אחת 18 קאראט זהב משובץ באלפי דולארים נוצצים. הן מבוטחות. הן ניגשות אל השולחנות, נרכנות, מגישות את הצוואר, האוזן, לאורחים הנכבדים השקועים בכורסות. התייר האמריקאי מלטף את האוזן. „איזה עגיל יפה! אפשר לקנות לך אותו?" הצרפתי אפילו מנגב את המשקפיים שלו, מתקרב לצוואר. „שרשרת עצומה. את פנוייה הערב?" הישראלי בוחן את החזה עטור היהלום. „אמיתי או מזוייף? בכמה?"

חמש־עשרה אלף. חמשת אלפים. אלף. חמש מאות. מאה. חמישים. האחרון הוא התכשיט הזול ביותר. טבעת טופז.

אלה מחירים זולים, בשליש יותר זולים מאשר בכל מקום אחר בעולם. לתיירים שחה לבוא לישראל בגלל שני דברים: פרחות ויהלומים. האבנים מגיעות לארץ, השניה בעולם בליטוש יהלומים אחרי בלגיה, ישר מהמכרה בבראזיל. גם העבודה כאן זולה יחסית.

ניבה הלפרין, בעבר סגן בצה„ל, אחותה של הדיילת מתי הלפרין, מדגימה טבעת (155) וסיכה (215) מתברגות.

אלונה לשם מדגימה מערכת אמטיס — אבן סגולה — משובצת בזהב. הצמיד 2500 ל„י. טבעת 350. עגילים 650.

רחל פינקלשטיין, בת 19, מוכרת בחנות התכשיטים סימון במלון דן, בעת תצוגת התכשיטים, בה ניגשות היא וחברותיה משולחן לשולחן, מסבירות את ערך התכשיטים ומחיריהם לתיירים ולישראלים. רחל מדגימה סיכת־זהב בערך של 700 ל„י.

באות עוד שתי צלליות צבעוניות. בסך־הכל רואים ארבע שורות צבע בכל עיין. כל הצבעים חייבים, אני מדגישה, חייבים להישאר בגבולות העיניים ולא לצאת מן הצדדים, כמו שהיה באופנת קליאופטרה. את הריסים הטבעיים והמלאכותיים אני מציעה לצבוע ברימל סגול. לא להדגיש את הגבות בכלל.

„צבע השפתיים הוא אדום חזק חי, מסביבו פס שחור דקיק. על הצבע עצמו מנחים שפתון שקוף מבריק הנקרא אקאצ'ו, והנותן אפקט סקסי."

מדוע מוזנח דוקא האף באיפור המדיסון?

אסתר מרחוב גזר אינה יודעת.

★ ★ ★

ליזה או ז'אקלין?

למה כל הספרים הגדולים הם גברים? גם בתחרות על אליפות העולם בתסרוקות־נשים, שנערכה בימים אלה באמסטרדם, זכה בתואר גבר בן 18 ואוסטרי. ארבע אוסטרים נוספים זכו בארבע מחמשת הפרסים הראשונים. רק אחריהם צ'עדות צרפת, אנגליה וגרמניה. אין זו הפעם הראשונה שאוסטריה זוכה באליפות העולם לתסרוקות. זה הייצוא העיקרי שלה, מלבד ואלסים.

בתמונה, נבחרת הספרים האוסטרית עם עבודת־היד שלהם: תסרוקות פאנטאזיה.

מובן שאף אחד אינו מכריח אותך לאמץ לך דוקא אותן. בפאריס מסתובב ברחוב מיבחר מגוון יותר: שערות ארוכות, או תסרוקת הבנויה לרוחב, נפוחה משני צידי הפנים. חברתו־לחיים החדשה של דאריל זאנוק מדגימה מיבנה כזה בסרטה היום הארוך ביותר. אבל פאריס מציעה גם מילה אחרונה, בצורת שערות ורודות וירוקות. כך, לפחות, נוהגות דוגמניותיו של דיור.

ואילו האמריקאים נמצאים עתה בשלב הריניסאנס שלהם ושל דה־וינצ'י. המונה ליזה, שהוטסה החודש לשם מהלובר, היתה השראתו של ספר ניו־יורקי אחד, מישל קאוון, בתסרוקת מונה ליזה יש שביל באמצע, לו קורא הספר בשם „שביל המדונה". השיער מוברש חזק משני צידי הפנים, ונופל ברכות על הכתפיים. בעייתם האחרונה של עורכי עיתוני־האופנה בארצות־הברית היא: האם תאמץ האשה האמריקאית את האופנה הזאת? ואם כן, האם הדבר מבשר את קץ ראש הז'אקלין־קנדי? ואם כן, האם יש לראות בכך משמעות פוליטית?

המונה ליזה מחייכת, מן הסתם, את החיוך המסויים.

נבחרת הספרים האוסטרית המנצחת בתחרות אמסטרדם

סימון בארץ, היא חברה־בת לסימון הבראזילית. היא מנוהלת על־ידי שני ישראלים, ומבוססת על חנויות־שרשרת בעלות מחירים קבועים.

קשה לעשות מהפכות באופנת תכשיטים. ישנם שינויים קלים לפעמים, מזמן לזמן. שרשרות הזהב, עם המדליונים בקצותיהן, שהלכו הרבה בשנה שעברה, נעלמו. הפנינים העגולות המתוברבות פינו את מקומן לפנינים הטבעיות הלא־סימטריות. הטבעות מתברגות. אפשר להחליף את האבן — להתאים אותה לצבע השימלה או העגיל. תכשיטי־הזהב מכוסים חריטה עדינה, הנקראת סאטן. בפיתוחי־צלים ופרחים, מודגש המראה הטבעי — העורקים והנימים. בצד החותה־לסיגנון־העבר, מינחות סיכות פלאסטינה, בקחים אולטרה־מודרניים — זהו הטעם הישראלי המצוי, לדעת מנהלי סימון.

האמריקאים קונים תמיד את התכשיט המסורבל, מלא הפנינים, היהלומים, והזהב. האנגלי תמיד את אבן האקווה־מארין (תכלת מי־הים). משום שזוהי האבן האהובה על מלכתם. הצרפתים תמיד את הטופז, והאפריקאים תמיד את הזהב.

„ואני אמשיך לענוד את התכשיטים המוזייפים שלי," אמרה חתיכה ישראלית. „מפני שגם אם הם היו אמיתיים, אף אחד לא היה מאמין לי."

מי מהישראלים קונה, בכל זאת? זה סוד, אומר המנהל הכללי.

★ ★ ★

מה זה רומנטיקה?

מישהי מוכנה להסביר לנו מדוע שני אבירים מזויינים, רוכבים על סוס, הנאבקים על גבירתם היפה, נראים כה רומנטיים. אבל שני בחורים הנאבקים במסיבה על חתיכה אחת נראים כה אידיוטיים?

או מדוע לנגן בגיטרה בשעת דימדומים, ניקרא רומנטי, אבל אם זו גיטרה חשמלית — הקסם נגוע? האם חשמל פוחת רומנטי מעץ סתם?

מדוע אומרים שזה רומנטי כשהבחורה נמלטת לשדה החיטה והבחור רודף אחריה, ותופס אותה. ומדוע זה לא רומנטי כשאותו דבר קורה בחדר, והיא רצה סביב השולחן? מדוע וויתרו־אהבה על הבד סתם דמעות. ובמציאות הוא סתם נשמע דביל?

★ ★

פרצוף מדיסון

כיודעתנו, אסתר מרחוב גזר, חזרה שוב מפאריס. מטרת ביקורה אשתקד היה, כידוע, אמן האיפור הדגול — פרנגד אוברי. הפעם חזרה אסתר ממסע השתלמות אצל אמן האיפור הדגול — ז'אן דאסטרי. גבר חביב, לדבריה, בשנות הארבעים שלו, אינו מציק לנשים, הנוהג למשוח את שפתיו בצבע חום, ובהצגות גאלה הוא גם מוסיף צלליות תכלת לעפעפיו.

אסתר הוקסמה במיוחד מן היחס. דאסטרי, היא אומרת, כמעט התעלף כשגילתה לו שהיא באה ישר מישראל. הוא אמר כל הכבוד כל הכבוד, ונתן לה מייד שיעור פרטי בעשרים לירות השעה. אחרי כמה מאות לירות, כבר ידעה אסתר לאפר כל גברת בסיגנון המדיסון. פסקאל פטי, ז'אן מורו, כל הדוגמניות של באלמן בלי יוצאת מן הכלל — כולן להצו את ידה בחמימות, לאחר שעשתה להן פרצוף מדיסון, ואמרו לה „מרסי, מרסי".

מדיסון הינו איפור אקסטראוואגנטי, חדש מאוד גם בפאריס. „הפרינצים," חושבת אסתר גורלי, „היא הפודרה הלבנה. אין יותר אודם לחיים על הפנים. במקומו נותנים פודרה סגולה.

„גם עיפרון שחור לעיניים שייך כבר לפרה־היסטוריה הקוסמטית. משתמשים במקומו, ליד קו הריסים, בפס ירוק, או צהוב, או אפור, או חום, או תכלת. מעל אחד הצבעים האלה מוסיפים פס צבעוני נוסף. זהב, או תורכיז, או סגול, או לבן. מעל שני פסים אלה